

76. 1

Den faldede Ven
hans Character
forteligen forestillet i Anledning af den herlige

Glædes-Fest

da

Vel-Erværdige og Høy-Lærde

Franz Blatt

Vel-meriterende

Professor eloquentiae et utriusque linguae

Universitatis Arosiensis

og

hans

Allerdydigste og Aller-skønneste

Huus=Frue

Bleve Hylde af Venner og Colleger

den 9 Novembris Anno 1940

Et panegyriske Chor udi allerkyldigste
Taknemmelighed for den mig immer af
det Høy=Ædle Huus beviiste mangfoldige og
besynderlige Bevaagenhed, Disse
efter Tidens Leylighed
faa og fattige Haft-STROPHER
aller-ydmygst opsatte og indgivne
af

en meget forbunden Eierer

PLAGIATOR

Indeholdende ligesaa mange Vers, som der er
Muser, og at synge ligesom
„Lad den skrantende Magister“

Aarhus, Trykt udi Stifts-Bogtrykkeriet, MCMXL

I blant store, stærke Siele,
Som staae Dydens Throne næst,
Er det Dig, for hvem vi kende
Med *Respect* ved denne Fest.
Os din Vittighed forbauser,
Ligerviis din høie Smag,
Skiondt vi kun er smaa Banauser,
Der, hvor Du gaaer for, gaae bag.

Din Hukommelse er villig
Som en Mo ved Elfers Barm,
Og din Skionsomhed er billig,
Og din Stil gjør kold og varm;
Ehi dens Smukhed i vort Hierte
Føder angeneeme Gys.
Dine skionne Skrioters Kierte
Leder os som Sandheds Lys.

De henrykkende *Motioner*,
Som de vække i vort Sind,
Puste os mod Dydens *Zoner*
Som en bliid og kielen Vind.
Hvo som læser dine dyre
Ord om Skiont og Sandt og Got,
Lader flug Fornuften styre
Som en mild og oplyst Drot.

Hvad kuns faa Stribenter have:
Edelt Hjerter, eier Du.
Hveden Du fik denne Gave,
Veed dog ingen ret endnu:
Om Du fødtes ufordervet
Helt foruden slet *Passion*,
Eller Du din Dyd forhverved
Giennem Oldtids *Instruction*?

Shi naar Du i Staden Aarhus
Exeqveerer Lærers Kald,
Kændes af *Antique* et Baarblus
Som en sød og frisk *Conval*.
Giennem høi og skøn Betragtning,
Giennem Svar paa *Quæstion*
Faar *Scholarerne* Befragtning
I den frie *Education*.

Medio Aevo gav Du Hæder,
Oldtids Lys paa Christendom,
Mangen graa *Collega* glæder
Hvad Du skønsomt skrev derom.
Dog, særfindet er Du ikke,
Hænger ei med suure Mund.
Den kand spise, den kand drikke,
Den kand elske, den er sund.

Af de Skønnes Fristerhære
Vandt Du yndigt *Exemplar*;
Af den Flok, Du bør ernære,
Du forlangst de trende har.
I dit Huus poleret Tale
Krydrer velbesatte Bord,
(Ei *Scandale*, ei *Cabale*),
Elegant moralske Ord.

Med Din Pen Du har fornøjet
Andre, men dog og Dig selv.
Nu Du staar i Glands ophøiet
Høit paa Lærdoms Himmelhvælv.
Op vi fige mod det Fierne,
Om vi end fandt skimte Dig.
Jo, dér gittrede en Stierne — —
Stierne, blink paany til mig.

Oh! Vort Fyndste Selskabs Smykke,
Alle Dyders *Contrafey*,
Det var ingen Slumpelykke
At Du blev *Vocatus* — nei!
Den **ALGODDEGULDE BEGIVEN**
Skierme Dig for Last og Skam,
Medens dine *Procedurer*
Saa til Giengjæld love HAM!